

60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних тижнів!

Молодий комуніст

ІМ. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

Орган Кіровоградського обкому АКМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII
№ 114 (2218).

ЧЕТВЕР, 23 вересня 1976 року

Ціна 2 коп.

ВНОЧІ сталась аварія. Порвало стрічку пластичного живильника, розірваний шід руди по одній з двох шток подачі припинився. Будь-яка несправність на другій лінії вразі-решт загрожувала зупинкою всього заводу. Але вранці, коли всі зійшлися на роботу, звістку про аварію чи це найспокійніше сприйняли хлопці з бригади Козлова. Власне, це і є їхня робота — ремонтувати устаткування.

Бригадир розподілив завдання. Володимир Саровський, Олександр Кабанов, Віталій Вісєний і він сам бралися за живильник. Інші йшли ремонтувати лікранову колію крана-перевантажувача.

Спустилися у підлілля. Хтось присвистнув: діла біля живильника було більш, ніж досить. До кінця дня навряд чи вкоряться. Доведеться залишитися після зміни.

Подобається професія чи ні — все одно незалежана затримка на роботі не радує. Але є таке важливе слово: «потрібно». І це є бригада. Не просто дванадцять робітників, а дванадцять товаришів по роботі. Колектив.

А втім, вони самі краще розповідатимуть про себе.

БРИГАДИР ВАЛЕНТИН КОЗЛОВ:

— Не можна забувати про важливість своєї роботи. Кожен повинен вважати її головною — тоді про весь колектив починають говорити як про одну людину: працюю

вита бригада, надійна бригада. Наше господарство велике: кран-перевантажувач, цех крупного подрібнення, цех устаткування в цеху середнього подрібнення. Та ще підземний склад мазуту. Всяку несправність треба усувати швидко й надійно, бо плазильний цех, котрому ми поставляємо руду, зупинити не можна.

Тому, трапляється, і після

ГРУПКОМСОРГ БРИГАДИ ОЛЕКСАНДР ОБОДОВСЬКИЙ:

— Он, бачите, випел. То-нагорода обкому комсомолу за друге місце в другому кварталі. А на заводі жартують, що нам легко перемагати, бо у бригаді процвітає сімейність. І справді, тут двоє братів Вісєних та Ободовських двоє: батько і я. З дванадцяти четверо — це вже

дав прочухани за оте «не буду». Важка розмова була. Три роки минуло, та й досі той випадок пам'ятаю.

Взагалі ж батько у мене — герой. У війну кілька разів тікав з німецьких концтаборів. А в Побузькому — з п'ятнадцяти дев'ятого року, починав з наметів. Ще до пуску перейшов на завод. Нині, дарма, що ветеран, працює в нашій комсомольсько-молодіжній. І ні в чому від молодих відставати не хоче. Недавно складали нормативи комплексу ГНО. Вся бригада після роботи на стаціонар вийшла. І батько мій. «Ти куди, Сергіювичу? — питають його. — Теж бігати будеш?». — «А що, й побіжу!». Нічого, молоденький! Шістьдесят метрів подолав. Нормально.

СЕКРЕТАР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ЦЕХУ, СЛЮСАР МИКОЛА ВАСИЛЬЧУК:

— Коли Ободовський розповідав про батька, він забув повідомити про себе. Сашко й сам корінний побужанин. Пам'ятає, як бульдозери тягли розкислими вулицями машини, як поду доводилось відривати носити з Капітанки, як улітку школярі (і він серед них) допомагали будівельникам зводити Будинок культури. Саша гордиться, що на пуску першої черги грає у духовому оркестрі. Бо ж на все життя честь.

Багато хто з наших цей завод будував своїми руками. Тому й ставлення до нього таке... ніжне, чи шід Тому й дружба. Ось приклад. Трохи нетиповий, правда. Річ у тому, що разом з нами працює Люда Бушніська. Ремонтували ми на другому конвейері течку. Треба було зварювати. Послали з нами Люду. Вона — зварниця високого класу. Та клас класом, а зварити в бетонному мішку, зігнувшись у три потуги, незручно. Куди тут дітися! Тим-то ми із Сашком Ободовським сказали: «Перепрошуємо, пані!» — і підбрали електрододержимач. Самі все зробили, добре, що друга спеціальність — зварника — оволоділи майже всі в бригаді.

Тоді теж, пригадую, день був гарячий, як сьогоднішній. Але впершись, і цині все зробимо, не може бути такого, щоб не справились. Кінчимо свою роботу біля крана — допоможемо бригадірові з хлопцями. У нас завжди так.

Ці розповіді мені вдалося записати під час недовгих «перекурів», коли робітники чекали запасних частин зі складу і нетерпляче поглядали на годинник.

Нічого незвичайного в них, природно, немає. Хлопці розказували про ординарні трудові справи, про нормальний радянський колективізм.

День був як день, хіба що трохи напружений від іншої. Тому з кімнати відпочинку по обіді не чути було хвастячого стуку доміно. Того дня графа в записнику, де вони з бухгалтерською точністю ведуть рахунок партіям, «генеральським» і простим «козлам», залишилась незаповненою.

Та й бригада як бригада, таких на Побузькому никелевому заводі — десятки. Правда, в ній працюють два члени райкому комсомолу — Олександр Ободовський та Микола Васильчук. Васильчук — ще й член Голованівського райкому Компартії України. Від інших відрізняє її те, що бригада — комсомольсько-молодіжна.

М. БІДЕНКО, спецкор «Молодого комуніста».
Голованівський район.

ТОВАРИШ БРИГАДА

РЕПОРТАЖ ЧЕРВОНОГО ТИЖНЯ

роботи лишаємось, і у вихідний викликають. Усі лиходять. Пам'ятаю, минулого року, якраз у суботу, зійшов з рейок один з візків крана-перевантажувача. Послали за нами диспетчерський автобус. Бо, не дай бог, ще трохи — і впав би кран. А пада його — тисяча тонн! Уся бригада приїхала на авраз. Піднімали шток домкратом, тягнули трактором. Стоїм, а бригада, здорово. Зате кран налагодили. І відпочивати вміють наші хлопці. Тринадцятого вересня у мене був день народження. Всі прийшли поздоровити. Подарували електронний годинник. Ну, Вісєний-старший, звичайно, відповідно «промову» закотили так, що всі за боки бралися. Та й потім весело було. Хлопці за столом гомоніли, жартували. Всі свої, надійні. Такі не підводять.

тридцять три проценти сімейності. Декому варто задуматись!

Жартую, звичайно. А інколи не раді тій родинності. Ось, наприклад, у мене з батьком. Дістаємо наряд — мей старшим ставлять, бо розряд маю вищий. Ну, а вдома батько керує, як годиться. І коли щось не так — спускає не дасть. Одного разу на дробарці крупного подрібнення руду монтували молотки. Важкі штуковини, по 35 кілограмів кожна. Дивлюсь, ніби навпаки ставимо, бійками назад. Це не дуже помітно, але я засумнівався. «Мужики, не так!» — кажу. А хлопці не слухають. Я тоді, «Не буду робити, поки не з'ясую». «Гаразд», — мовить бригадир, — ти йди, поговори з механіком, а ми тим часом продовжимо». Подивились креслення, з'ясували. Не так. Довелось нізеньку переставити. Ненацькома взяла, але батько вдома

І ОСОБИСТИЙ ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО

Особливих рекомендацій комплексна бригада будівельників Д. І. Архипова не потребує. Це один з найкращих колективів комбінату «Кіровоградмашбуд», він не раз виходив переможцем у соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних бригад області. А в будівельному управлінні № 2 він завжди на хорошому рахунку.

Найхарактерніше для бригади — вірність професії. Судить самі: за останні півтора року жоден не залишив колективу, за честь якого вболівують усі — від бригадира до Михайла Мезенцева, новачка.

Свіжий струмінь у працю молодих будівельників внесло змагання за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС до 60-річного ювілею Великого Жовтня. Кожен визначив свої рубіжі, котрі долатиме, ставши на трудову ударну вахту. Арматурники, бетонники, монтажники, робітники інших спеціальностей поставили собі за мету — достроково, до 20 грудня, і з відповідною якістю виконати будівельні роботи на спорудженні адміністративного корпусу Кіровоградського заводу радіовиробів.

А. РОМАНЮК.

ЗВІТІЙ І ВИБОРІЙ В КОМСОМОЛІ

НА ОБЛІКУ — БЕЗ АКТИВНОСТІ

Діловий звіт завжди викликає в залі реакцію: виступи, репліки з місця. В обговоренні ж доповіді секретаря комсомольської організації другого відділка Тетяни Коваль узяли участь лише троє. Інші промовчали, бо звітувала Тетяна загальними фразами, за стереотипом: «І успіхи, і й недоліки...»

Такими ж були й вис

ступи. Василь Ільченко, групкомсорг комсомольсько-молодіжної колективу тракторної бригади, сказав, що не всі брали участь у заготівлі грубих кормів. Анарій Довбань, фельдшер. «Не всі брали участь у художній самодіяльності, хлопці і дівчата пропускати заняття в мережі комсомольської політосвіти».

Не відбулося в Старій Осоті принципової ділової розмови на головних зборах року не тому, що діла в комсомольській організації йдуть добре. Хоча про це також важко було дізнатися із звітною доповіддю — аналіз накреслений на Всесоюзних комсомольських зборах «Рішення XXV з'їзду КПРС» виконаємо? не вийшло у секретаря. А для молоді, для всіх трудівників відділка, нинішній рік був неслегким: живили ранні зернові затягувалися, збіглися строки косовиць круп'яних культур і заготівлі сілосу, збирання цукрових буряків. На день проведення зборів господарство, наприклад, заклало всього 792 тони сілосу при плані 9909. Про недоліки в заготівлі сілосу комсомольці й не згадали.

Згодом, через два тижні після зборів, коли господарство заклало в траншеї ще 1350 тонн сілосу і план заготівлі цього цінного корму виконало на 19 процентів, ми разом із секретарем комсомольської організації колгоспу Віктором Самбурським побували біля сілосної траншеї, розмовляли з водіями автомобілів. У жодного не відібрали дорогоцінного часу. А водія Анастасія Куцєвола так і залишили «безробітним» — він найдовше чекав, поки розвантажували машину...

Нині від комбайнів возять масу сім грузовиків, — пригадую його слова. — Я міг би зробити тринадцять-чотирнадцять рейсів, а встигаю робити лише сім. Затримка за трактором, що розвантажую машину».

Отже, машини в колгоспі використовують не дуже продуктивно, більше говорять про те, що їх не вистачає. Мабуть, байдужість деяких комсомольців до стану справ у рідному господарстві стала причиною повільних темпів силосування і різкого спаду продуктивності корів. Слід було б Тетяні згадати й про те, що вже давно ніхто не підбиває підсумків змагання серед молодих трудівників, що ніхто з переможців не ділиться досвідом роботи з тими юнаками і дівчатами, які відстають у роботі, тоді спільчани не були б на зборах байдужими. І не тільки на зборах.

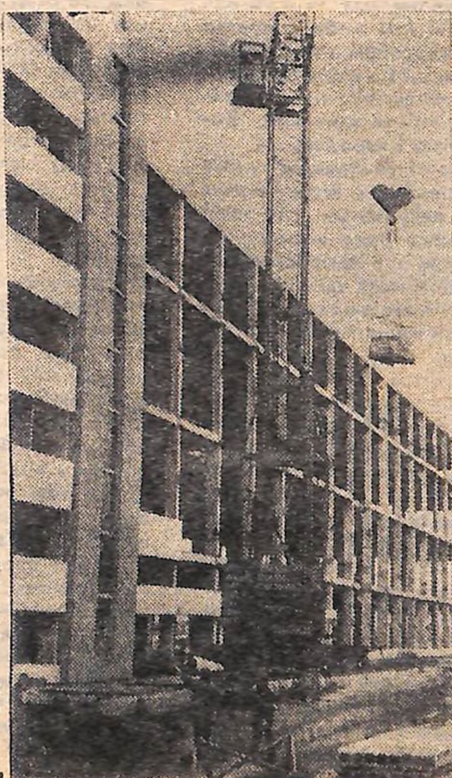
Ю. ЛІВАШНИКОВ,
Колгосп імені Кірова
Олександрівського району.

НА СПОРУДЖЕННІ КОРПУСУ № 2 КІРОВОГРАДСЬКОГО ЗАВОДУ РАДІО-ВИБОРІВ ПРАЦУЄ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА БРИГАДА, ЯКУ ОЧО-ЛЮЄ ПРОСЛАВЛЕНИЙ ВЕТЕРАН ДМИТРО ІВАНОВИЧ АРХИПОВ. ВКЛЮ-ЧЕНИЙСЯ У ЗМАГАННЯ ПІД ДЕВІЗОМ «60-РІЧЧЮ ЖОВТНЯ — 60 УДАРНИХ ТИЖНІВ», МОЛОДІ БУДІВЕЛЬНИКИ ВПРІКИЛИ ІНІЦІАТИВУ ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОГРЕСИВНИХ МЕТОДІВ РОБОТИ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ І ПРОДУКТИВ-НІСТІ ПРАЦІ.

Будується новий корпус. У МИХАЙЛА ЧОРНОГО ЧИ НЕ НАПВАЖЛИВІША З БУДІВЕЛЬНИХ ПРОФЕСІЙ, ВІН — МУЛЯР І РОЗУМІЮЧИ ЦЮ ВАЖЛИВІСТЬ, МИХАЙЛО ПРАТІВ КОЖЕН ТРУДОВИЙ ДЕНЬ ЗРОБИТИ УДАРНИЙ.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

18 січня 1918 року виконком Єлисаветградської Ради було перетворено у військово-революційний комітет, у руки якого перейшла вся влада в місті. На черзі стало завдання — ліквідувати органи Центральної ради.

26 січня 1918 року на загальних зборах партії більшовиків обрали штаб Червоної гвардії. Вночі стало відомо, що Українська рада готується напасти на ревком. Червоногвардійські патрулі натикалися на озброєних до зубів гайдамаків, але у збройні конфлікти поки що не вступали.

Два наступних дні ревком готувався до збройного виступу. Встановили чергування на залізничній станції, аби швидше спроводити з міста ненадійні військові частини. 28 січня до міста прибув по-більшовицьки настроєний 657-й Прут-

ський полк. Короткі переговори, і солдати погоджувалися допомогти роззброїти гайдамаків.

О шостій годині ранку червоногвардійці, загони партійців під командуванням Трифона Гуляницького, начальника штабу М. Х. Чернишова та інших членів ревкому разом з революційно настроєними солдатами Пруського полку і 9-ї автомобільної роти оточили один з корпусів Кавалерійського училища, де містився штаб гайдамаків. Після короткого бою націоналісти відступили до Великої вулиці (нині вулиця Карла Маркса). В цей час червоногвардійці захопили членів так званої Української ради, що саме засідали в приміщенні колишніх дворянських зборів. Арештованих під сильним конвоєм відправили до військово-революційного комітету.

На допомогу безладно відступаючим гайдамакам біля великого мосту (через Інгул) приєднався загін Князева, котрий розміщався в Пушкінському училищі, і червоногвардійці змушені були відступити. Але наступного дня, 29 січня, вони оточили весь район Пушкінського училища, де укріпилися гайдамаки. Всі були готові до серйозного бою. Та виявилось, що основна частина вільних козаків розбіглась. Ті, що залишилися після короткої перестрілки, здалися в полон.

Так 29 січня 1918 року в Єлисаветграді встановилася Радянська влада.

Намагаючись не допустити цього по всій Україні, Центральна рада звернулася по допомогу до кайзерівської Німеччини. Підвела голову контрреволюції. В березні окупанти захопили Єлисаветград.

Масові повстання, партизанський рух не давали спокою австро-угорцям. У листопаді їх вигнали з Єлисаветградщини.

МИ ІШЛИ В РЕВОЛЮЦІЮ ДАЛІ

Рік 1918

1 СІЧНЯ — Розгром маєтку Миллера селянами Устінівської волості.

28-29 СІЧНЯ — Після впертих боїв у місті Єлисаветграді було встановлено Радянську владу.

2 ЛЮТОГО — Робітники і селяни міста Новоукраїнки направили вітальну телеграму Єлисаветградському військово-революційному комітету у зв'язку з його утворенням.

Організовано Червону гвардію в Бобринці.

24 ЛЮТОГО — Розпуск Єлисаветградської міської думи.

21 БЕРЕЗНЯ — Австро-німецькі війська вступили в Єлисаветград.

29 БЕРЕЗНЯ — Селяни Хмельської волості забрали хліб і майно в економії Кульського.

13-15 КВІТНЯ — Збори і мітинги протесту проти зняття окупантів червоного прапора з будинку Єлисаветградської міської управи.

1 ТРАВНЯ — Перевотравнева демонстрація в Єлисаветграді.

10-11 ТРАВНЯ — Мітинги протесту проти гетьмана Скоропадського у Єлисаветграді.

2 ЧЕРВНЯ — Селяни Лозуватки обстріляли австро-угорську кавалерійську частину, за що окупанти спалили село.

3-5 ЧЕРВНЯ — Австро-угорці придушили повстання в селі Канежі.

19 ЧЕРВНЯ — Австро-угорська комендатура направила в село Каніж каральний загін.

23 ЧЕРВНЯ — Повстання селян у північно-східній і західній частинах Єлисаветградського повіту проти австро-угорських окупантів.

7 ЛИПНЯ — Австро-угорські війська придушили повстання селян Тишківки, спалили близько 100 хат.

16 ЛИСТОПАДА — Австро-угорські війська залишили Єлисаветград.

(За матеріалами газет «Голос Юга», «Трудовий журнал», «Наша жизнь», «Известия»).

Легітний вересневий вітерець куйовдить чорне волосся юнака. Він уділяється в далекі гони масної ріллі, весело наспівує. Та мелодія влітається в розмірений гул тракторів і летить у прозору степову далечину.

Двадцять п'ять років віддав механізаторській справі його батько, Анатолій Мухін. Працював трактористом, шофером. А нині завідує радгоспним током.

— Сергію весь у батька пішов, — казали про хлопця односельчани, коли він зі школи біг у поле до батька, просився за кермо трактора. І тепер, коли він уже самостійно водить машину, так кажуть.

...Село Улянівка. Тут із самого дитинства гартувалася його доля землероба. Закінчуючи в сусідній Тарасівці восьмий клас, він твердо вирішив піти вибраною стежкою.

— Що ж тобі, сину, до плодоби? — снівав батько перед екзаменами. — В училище підеши чи десятний будеш закінчувати?

Сергій без вагання відповів: — А ти ж мене вже навчив... На тракторі ж я можу їздити? — Можеш.

— Тепер потрібно його будувати, вивчити і екзамени на посвідчення скласти. Якщо не заперечуєш, піду в Червону Кам'янку. Шість місяців проучусь, буду продовжувати твою борозну. Виплади курсів по підготовці трактористів при Червонокам'янському відділенні «Сіль-

СТЕЖКА КЛИЧЕ В ПОЛЕ

госптехніки» здивувалися: Сергій Мухін у перший день показав відмінну їзду на колісному тракторі.

— Хто ж тебе так навчив?

— Батько.

У березні цього року хлопець повернувся додому з посвідченням тракториста. Разом зі старшими товаришами сів ранні зернові. А нині обслужує агрегат передового механізатора Олександра Якименка. Підвозить мінеральні добрива.

— Коли агрегат повернується з гонів, я милуюся полем. Цього літа в моєму самостійному житті були перші живня. Сьогодні степ уже чорний, а мені й досі викидається колосисті лисини. Коли на якусь мить замкнешся — перед очима знову безкрай хлібні хвилі. І так пахне зерном і соломом... Люблю в своє поле. Чисте повітря. Простір.

Сергій підняв причин до чергової замітки, в яку заходило посівний агрегат.

— Ви такого агрегату, мабуть, ще не бачили: одночасно культивує і кладе насіння в ґрунт.

Сергій розповів довго мудрували радгоспні раціоналізатори, поки добились свого. Коваль Дмитро Хоменко, токар Іван Вовк, електрозварник Іван

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

Кравченко з'єднали в один агрегат одною гідрравлічною системою два культиватори і дві зернові сіялки. Ревіше у звичайному агрегаті денний виробіток на сіялках становив 17-18 гектарів. Тепер Олександр Якименко засіває понад сорок гектарів. Завантаженість потужного Т-150К підвищилася на 23 проценти. Використання комплексного агрегату дає можливість вивільнити один трактор для виконання інших робіт.

— У сіябу озимих у нашому радгоспі вклучився ще один такий агрегат, — задоволено констатує С. Мухін. — Тепер строки цієї роботи скоротяться на кілька днів. Я вже не кажу про те, яка користь від такого агрегату весною, коли на вагу золота кожен грам вологи. Уявляєте, слідом за культиватором зерно лягає у свіжій ріллі.

До хлопця підійшов до-свідчений сівальник Михайло Федорозич Романець. По-батьківському поклав руку на плече.

— Ти, Сергію, молодеч. Суперфосфат підвозиш вчасно.

Сівальки швидко заповнили добірним пшеничним зерном і міндобривами. Сергій із щасливою усмішкою провадив сівальку у гони.

Задумався лише на хвилину: ось зараз вирішиться доля майбутнього врожаю. Досвідчені хлібороби гаряче обговорювали ті слова прозвучи Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва на нараді партійно-господарського активу Казахстану, де йшлося про розширення посівних площ під озиму пшеницю і жито. Але слід урахувати все: існуючі сієвопосівні машини. Ничого не повинне робитися на льоду майбутнього врожаю. Як у їхньому господарстві: значно розширили озимі клони, сподіваються підвищити врожайність зернових на 5-6 центнерів з гектара. Та для цього потрібно не шкодувати сил сьогодні.

Юнак поклав руки на кермо, розвернув машину, повів її до приміщення складу.

Земля м'яко стелилася під колесами трактора, степ наповнився звичним гуркотом, поніс у просторінь пісню про його, Сергієву, мрію — стати справжнім хліборобом.

І. НАЗАРТІЯ.

Радгосп «Більшовик»

Олександрійського району.

На знімку: С. МУХІН.

Фото А. БУДУЛТЄВА.

ЗВУЧИ, НАША ПІСНЕ!

Пісні, які несуть ідеї радянського патріотизму, присвячені радянській молоді — «Корчагінцям 70-х років», звучать в столиці Латвії. Тут відкрився всесоюзний конкурс молодих виконавців радянської пісні. У творчому змаганні вступили 86 професійних співаків і учасників художньої самодіяльності. У складі журі — провідні музиканти, композитори, співаки і поети: О. Пахмутова, Л. Леценко, І. Лученок, М. Добронравов, Ю. Силантьєв.

(ТАРС).

Сьогодні навіть найнепримиренніші противники марксизму-ленізму усвідомлюють, що неможливо сподіватися на серйозний пропагандистський ефект, відкрито закликаючи до ліквідації найважливіших соціально-економічних завоювань трудящих соціалістичних країн, до відновлення в цих країнах приватної власності на засоби виробництва. Дуже красномовно про це свідчать, наприклад, зізнання, зроблені австрійським канцлером Б. Крайським в інтерв'ю західнонімецькій газеті «Франкфуртер альгемайне». Крайський закликає Захід урахувати той факт, що сьогодні в країнах соціалізму «ніхто не хотів би знову змінити соціальні структури. У плоть і кров молодого покоління комуністичних країн, — казав він, — завдяки багаторічному марксистському вихованню ввійшло усвідомлення того, що фабрики будуться народом і належать йому. Воно навіть не уявляє собі, що хтось може і повинен бути їх приватним власником».

Ураховуючи все це, буржуазна пропаганда прагне тепер діяти не колишніми грубими методами огульного й відкритого заперечення завоювань соціалізму, а шляхом приписування соціалізму різного роду «деформацій», проповіді несутимісності керівної ролі Комуністичної партії з існуванням демократії і т. п. Антикомунізм очолює вербує під свої прапори правих реформістів і ревізіоністів, які поширюють легенди про те, що в соціалістичних країнах стався нібито «розрив» між соціально-економіч-

ДЕЗИНФОРМАЦІЯ—ЗБРОЯ АНТИРАДЯНСЬКОЇ

ними перетвореннями і формами політичної організації суспільства.

Апелюючи до абстрактних, позакласових принципів «свободи взагалі», імперіалістична пропаганда розраховує заплутати і дезорієнтувати радянських людей демагогічними міркуваннями про переваги західної демократії, яка начебто передбачає право на «абсолютну» свободу «самовираження» в політиці, ідеології, мистецтві і т. п. Вона прагне викликати таким способом невдоволення тих чи інших верств населення в соціалістичному суспільстві, протиставити їх одна одній, забити клин між Комуністичною партією і народом.

На центральні ролі виконавців гучних антирадянських спектаклів, інсценованих антикомуністами, висувуються так звані «дисиденти», всього роду відщепенці, внутрішні емігранти, що самозвано намагаються присвоїти собі право виступати «захисниками прав людини». Піднімаючи на щит «дисидентів», буржуазна пропаганда ставить мету створити враження про існування в СРСР якоїсь політичної «опозиції» і одночасно використати їх для поширення в нашій країні антисоціалістичних реакційних поглядів.

На ділі ці люди не представляють нікого, крім самих себе, а їхні погляди не що інше, як епігонство найбільш реакційної ідеології імперіалізму. Як казав на XXV з'їзді КПРС композитор Тихон Хренников, «усе це — не продукт нашого внутрішнього розвитку, а так би мовити, імпортовий продукт».

І марні намагання буржуазних пропагандистів знайти будь-яку щілину в монолітній єдності Комуністичної партії і радянського народу, переконати радянських людей у недосконалої соціалі-

тичної демократії порівняно з буржуазною. Соціалістична, справді народна демократія — одно з найважливіших завоювань трудящих, джерело сили соціалістичної держави. «Буржуазні ідеологи, ревізіоністи, — казав Л. І. Брежнєв з трибуни XXIV з'їзду КПРС, — лицемірно нарікають на те, ніби у нас відсутня демократія. Вони підносять нам всякого роду «порядки» щодо «поліпшення» соціалізму, його «демократизації». Але піклуються вони, звичайно, не про соціалізм. Вони хотіли б повернути нас до буржуазних порядків і тому намагаються нав'язати свою буржуазну демократію, демократію для експлуататорів, чужу інтересам народу».

Пуста, марна затія. У радянських людей своя демократія — соціалістична, свої принципи, свої традиції в її розвитку».

Тепер уже не тільки з теорії, а й з багаторічної практики радянські люди знають: як справжня демократія неможлива без соціалізму, так і соціалізм неможливий без постійного розвитку демократії.

Під прикриттям демагогічних міркувань про «придушення» прав і свободи особи в країнах соціалізму буржуазна пропаганда оживає останнім часом дедалі активніше спекуляції на національних почуттях, а також на національних передсудках окремих людей, побудовані на штучному протиставленні одних соціалістичних націй іншим. У цьому знаходить своє відбиття прагнення антикомуністів розколоти світову соціалістичну співдружність, протиставити ідеї пролетарського інтернаціоналізму патріотизмові народів у соціалістичних країнах.

Одним із прикладів, з допомогою яких буржуазна пропаганда прагне очорнити, дискредитувати соціалістичну дійсність, є прагнення зганьбити соціалізм з економічної і науково-технічної точок зору. З цієї метою навмисно ігноруються той вихідний рівень, з якого починала будуватися соціалістична економіка в СРСР, і ті конкретно-історичні умови, в яких розвивалася Радянська країна, що пережила іноземну інтервенцію і громадянську війну, винесла на своїх плечах головний тягар найруйнівнішої в історії людства другої світової війни. Уперто «не помічаючи» всім відомих досягнень радянської науки і техніки, сталою її динамічного — на відміну від країн Заходу — зростання нашої економіки, буржуазні пропагандисти прагнуть всупереч очевидності довести її «неефективність», «технологічну відсталість» і т. д.

Як відомо, фальсифікації на цю тему вже десятки років в арсеналі апологетів капіталізму. Однак в останні роки — і саме у зв'язку з розрядкою — спостерігається певна активізація буржуазної пропаганди в цьому напрямі. Західна преса і радіо наполегливо вселяють думку, що Радянський Союз начебто пішов на розрядку лише у зв'язку з «гострою заінтересованістю» в одержанні західних кредитів і технології, що таким шляхом він має намір подолати свої «економічні труднощі» і т. п. Твердження про нібито односторонню заінтересованість СРСР в економічних зв'язках із Заходом використовуються для «обґрунтування» вимог різного роду «по-

БЕИРУТ, 20 вересня. У ліванському прикордонному місті Штора відбулася друга зустріч обраного президентом Лівану І. Саркіса, голови виконкому ОВП Я. Арафата, заступника міністра оборони Сирії Н. Джазілі і спеціального представника лігії арабських країн Х. С. Ель-холь. Учасники зустрічі обговорили шляхи врегулювання ліванської кризи. Однак, як видно із заяв учасників зустрічі, їм поки що не вдалося добитися будь-яких позитивних результатів. Вони домовилися про те, що їх чергова зустріч відбудеться 24 вересня.

За відомостями преси, І. Саркіс повідомив учасників зустрічі, що він розробив план широких демократичних реформ, про який він оголосить після вступу на пост глави держави 23 вересня.

АНКАРА. (ТАРС). Прем'єр-міністр Туреччини С. Демірель заявив, що очолюваний ним уряд надає важливого значення процесові розрядки міжнародної напруженості. Наш уряд, сказав він, виступаючи тут на прес-конференції, сновисний ріш-

мості продовжувати зусилля в цьому напрямі.

Синняючись на відносинах Туреччини з соціалістичними країнами, С. Демірель заявив про прагнення розширювати і розвивати їх у торговельній та економічній галузях відповідно до взаємних інтересів.

Демірель далі визнав, що відносини країни з «спільним ринком» переживають тепер важкий період.

ЖЕНЕВА. 20 вересня тут відкрилася сесія Генеральної Асамблеї міжнародної організації по стандартизації (МОС). В її роботі беруть участь делегати 64 країн, у тому числі Радянського Союзу, і 23 міжнародних організацій.

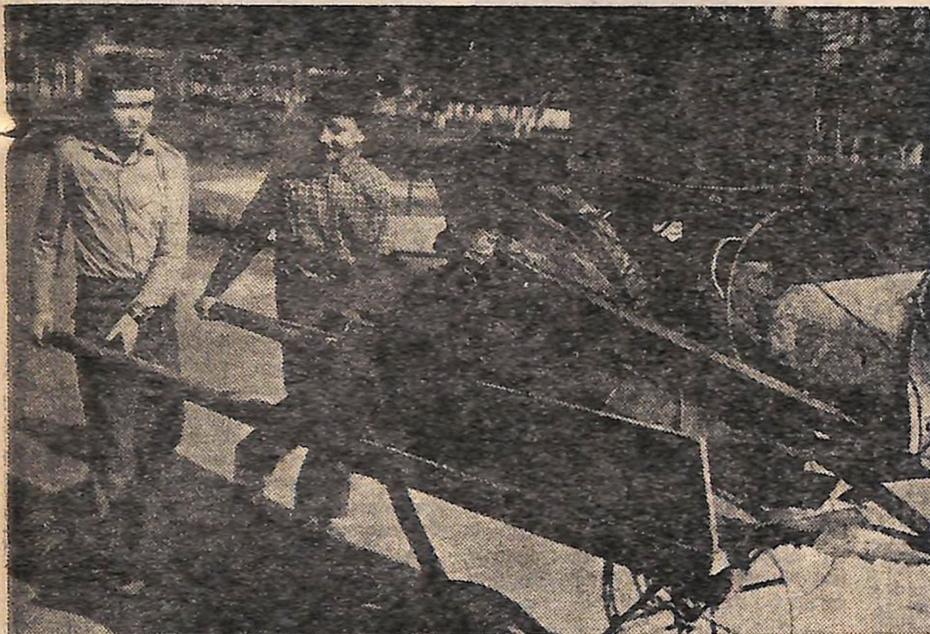
Основна мета діяльності МОС — розробка міжнародних стандартів, які сприяють дальшому розвитку економічного, науково-технічного і торговельного співробітництва між різними країнами. Широку організація розробляє більш як 500 таких стандартів. На цей час уже підготовлено близько 3000 різних норм і реко-

мендацій. Активну участь у роботі МОС бере Радянський Союз.

Центральне місце в порядку денному займає питання про розробку заходів у рамках організації по реалізації положень заключного акта наради з питань безпеки і співробітництва в Європі. У зв'язку з цим звертає на себе увагу, що в підготовлених до Асамблеї документах вказується на необхідність дальшої активізації діяльності по виробленню міжнародних норм, гармонізації стандартів і технічних умов, що є одним з важливих засобів усунення перешкод у міжнародній торгівлі і промислового співробітництва, сприяє економічному розвитку і підвищенню продуктивності праці.

(ТАРС).

За цю копійку роботу вони беруться після уроків, у вихідні дні. Шестикласники Павлик ПАЛІЯ і Мишко КРАВЕЦЬ зібрали вже двісті кілограмів металового брухту. Це тільки двоє з дружини. На них рівняються всі піонери Гайворонської СШ № 2. Вони працюють з девізом: «БАМу — піонерські рейки».

ПРОПАГАНДИ

ступок» від СРСР у політичній та ідеологічній галузях.

Радянському народові, який, подолавши економічну відсталість дореволюційної Росії, перетворив свою батьківщину в одну з найпередовіших індустріально розвинутих держав світу, очевидно неспроможність подібних вигадок. Розвиток торговельно-економічних і науково-технічних зв'язків соціалістичних і капіталістичних країн має взаємовигідний характер, що, до речі кажучи, визнавали і визнають багато політичних керівників і представників ділових кіл буржуазних держав.

Що ж до окремих трудностей і недоліків, на яких люблять поспікувати пропагандисти, то про них було відверто і ясно сказано у Звітній доповіді ЦК КПРС XXV з'їздові партії: «Так, ми знаємо, що не всі проблеми ще розв'язані. Краще від усіх наших критиків знаємо ми свої недоліки, бачимо труднощі. І ми успішно переборюємо їх. Ми бачимо і знаємо шляхи, які ведуть до дальшого розвитку і вдосконалення нашого суспільства».

Особливі надії буржуазні ідеологи покладають на пропаганду так званого «західного способу життя». «Радянологи», що подивляються на цьому поприщі, уникають порівняння становища людини при капіталізмі і при соціалізмі з точки зору визначального фактора — панівних суспільних відносин і прагнуть нав'язати нам чисто споживачькі мірки способу життя. Вони намісничко заставляють дві системи за чисто зовнішніми критеріями: за кількістю автомобілів, телевізорів, пральних машин, рівнем обслуговування, яким можуть ко-

ристуватися певні групи населення західних країн.

Таким прийомом вони намагаються, з одного боку, відвернути увагу людей від найбільш непривабливих, тінювих сторін буржуазної дійсності, намалювати ілюзорну картину «загального благоденства» при капіталізмі. З другого боку, ставиться мета спочатку підмінити властиві соціалістичної високі соціальні й моральні цінності та ідеали уявними, суто споживачькими «цінностями», а потім добитися того, щоб наші люди, порівнюючи два суспільства під цим кутом зору, віддавали перевагу капіталізму.

У зв'язку з цим важливо підкреслити, що спосіб життя людини не зводиться тільки до рівня споживання, до того чи іншого конкретного набору матеріальних благ, які є в її розпорядженні. Сучасний соціалізм спроможний дати і дає вже сьогодні трудящим більше, ніж найбільш високорозвинутий капіталізм, у комплексі матеріальних і духовних благ, у комплексі соціальних можливостей і перспектив, що надаються для справді вільного і всебічного розвитку особи. Соціалізм не тільки проголошує, а й забезпечує на ділі основні права, без яких не може бути гідного існування людини, — її право на вільну від експлуатації працю, на освіту, на матеріальне забезпечення в старості, на впевненість у завтрашньому дні.

Добробут радянських людей неухильно підвищується, бо в цьому мета суспільного виробництва при соціалізмі, яка є метою економічної політики КПРС. І не за горами той час, коли за рівнем виробництва і споживання на душу населення соціалізм перевершить найбільш високорозвинуті капіталістичні країни.

Ю. САМPOB.
(АФН).

В Н МОЖЕТЕ заперечити йому, але дід Донат доводить так своє:

— Не вірю, і все. У кожній людині є гонимий корінь. Якщо захоче, однією сокирою хату вигнає, помарядує — гору розкирає і зробить статую. Розповідали колись мені про Ананія Колодзяного — був такий кріпак у наших краях, — так він тобі перемішав білки яєць з піском і меленим каменем — церкву клав нашу. Тепер ніяка динаміта не розперла б його стін. Сказано — мудрість.

Терешко ще в коротеньких штаних був, коли чув про те напуття свого діда, і ніби перекопаний, що зуміє зробити навіть драбину на небо. Ось тільки гроба придумати ще, як і на що її зперти. Вчепив він у Миколаєві робити цеглу, а повернувшись в Розкішню — взявся за сокиру і рубанок. Січкарня, амбар, ціла перія будинків на хуторі зроблена його руками. Тепер уже А забули, що він був на кожних закладаннях. А гроба — джиги оброчував, навіть домашні ткацькі верстати його конструкції завесили. Було. Тепер Терешко — механізатор на повний профіль. Всього двох йому підкоряється, аска в'язка, молотарка не рушила без його рук. Появилися в селі комбайни — доручили їм без курсів в МТС. Бо він такий дошкульний, куди кинув болт заплано. Захарапує машинери — то й до нього, Терешко Лужняк, і він неодмінно знайде загублену іскру.

А спробуй одразу збагнути, де у нього шорт і де балачки всерйоз. Посідали якось дядьки на току та й почали згадувати фронтові бувальщини. Той про Берлін, той про Курську дугу. А він, Терешко Лужняк, раптом про Дукля, хоч і не був на фронті — бо покалічена нога — «гостиниць» куркуля Юхима Заніска.

Повидалили ми на костюл усім полком та й чекаємо. Вони на нас танками. Три полки пішли. Гамселять. А ми терпимо — чекаємо, поки вступять в церкву ту всіма флангами. Тільки розкружались під дзвонами, а ми по них з усіх сторін та оруд'я. Мінами і динамітними завесами. Закладки окаянні! Підлітки аж роти розкрили від подиву:

— Оце операція! А Терешкові однілітки, які насправді знали Дуклю, реготали:

— Як же це ви всім полком помістилися на горині? І чи може втиснутися там стільки танків? Костюл — халабуда, навіть менший за нашу церкву.

Сміються. Ну й нехай. Ім можна, вони розписувалися на стінах рейхстагу. А от коли минулого літа стояли дорілки хліба, перші почесні Терешкові — від його комбайна нанюль-ше зерна пішло. Довелось придумувати автопоїзди. В газетах похвала, по радіо передають про його цифри, премію дають. Тільки чогось ніякий кореспондент не гадав, з якою душею працює він. До премії у полі зник. А от згадали б у тій замітці про його хату. Він же своїми руками її витесав. Вікна — наче в клубі, веранда — з одного скля. А фронтовики, які фронтовики! Та це й пізніше розкидалися над димарем, ось-ось закукурікає. Як справлявся поволі, то всі сусіди прийшли:

— Хіба вам шкода того колеса від верстата? Підфасоньте й нам фронтовики.

Як же не підсоби́ти людині, коли вона до тебе з душею та ще по батькові називає?

ЖЕЛІЗА стружка аж до ранку. Щоб рихтувалися на його вулиці новосілля. Була, звісно, й добра копійка. Але вона йому не для витребеньок, не для стортювання в панчохах. Давав Юркові, бо студент і хоче женитися, Ярині — бо троє діточок та ще й занедужала чогось. А Олександра вийняв в доценті. Все має, тільки на «Жигулі» не може стягнути. Каже, що не вистачає сім карбованців.

— Дай дві тисячі! — мовить Терешко. — Приїдь хоч раз під ворота на своїй, щоб сусіди позздрили. Бо ти ж якийсь начальник, а ходиш пішки.

— Я ж, тату, вже був. На «Волзі» з товаришем приїздив. Скажіть, коли вам так хочеться, що то моя, власна.

— Е, ні, сусіди знають, яка го копійчина у тебе в місті. І ти у мене не такий уже й хитрий, щоб надувати червоніца на машину. А я зберу. Трохи рубанком, трохи сокирою, дещо від поросної здохи перелізе. От і дам. Бо в Розкішньому вже сорок гри лімітуни. Навіть бібліотекар купив, а ти таксі наймаєш.

Уже і Юрко справив перед жінками весілля, вже і Яринка по своїй підлозі дітлахи гасають. А Терешко все струже й струже до пізньої ночі — збирає Олексі на «Жигулі». Тільки не встигне, мабуть, усе вистругати, бо пшениці половіють. Треба сідати за штурвал. Якби не горюх, такі дотесав би Деметрія веранду і вікна. І була б якась сотня. Бо з сусіда не візьмеш дві. Совісно — свої ж люди. Почкає Олександра. Хай іще цього року приїде на таксі. А вручить премію за врожай — виділять із неї. Та й буде кругла сума.

І Терешко Лужняк поспішає ще до свігання за левади. Треба кваліфікувати, бо горюх може вилуштитися. І тоді для колгоспу збитків не злічних. А дошки почекать. Нехай сохнуть.

Два дні — і нема горохулина на бесібні, все коло телятника. А зеренце — на приймальний пункт, на колгоспний тік. Тепер час і до ячменю братися. Разом зі своїм помішником Ігорем Татчунком побітвас забузання, повитирає пиліюку. Хоч і дрібний горюх залишився в барані, але й той вибірав у відро, повівся збоку бункера. Маршкет наведено як годиться, бо до нової роботи його руки, як до цілушки хліба з нового млина.

Раптом — комсія з району.

— Ми з райдом, — кажуть.

Оглядають комбайни, гомонять щось про втрати. І до бункера.

— О! Так і знали. Таки припасли для поросят — це про горюх, який Ігор хотів висипати біля кручі колгоспним курчатам. Але Терешко не дик: «Не полагатися — на тік передамо». — От і акт можна.

Разом з комісією стояв бібліотекарів синюк, той, що вчився в Олександрів на баяніста, а тепер у клубі художнім керівником. Ного щось перенитують про Терешка, про його дітей. До комбайнера долинули тільки обривки Василевих фраз:

— Хата на все село... Верстат має... Дід знає, що робити... Уміє копійку кувати...

І вже хтось із комісії:

— То, значить, так і є: дід запалданий, для поросят напасив. Давай акт...

Увечері на польовому стані злізав Терешка бригадир. Наче й ніякого, але все одню пидуши:

— Сказано, щоб ви передали комбайн Ігореві. Недовір'я вам після рейду.

Ще там, біля комбайна, Терешко стримався. Бо він не дуже потурав баяністові: «Затдрісе, як і його батько. Все задивляється на його фронтові, бо після того як стягнулися на машину не можуть кімці звести, аби закладати шину почати...» Тут же такі слова, піби кілька в серце. Аж позеленів Терешко від образи, аж дух перехопило.

Ти ж знаєш мене, Климовичу.

— Знаю. І хотів вам сьогодні вимел чіпляти. Але комсія, Акт є а контрлі.

Терешків погля на до комбайна, щоб бригадир не побачив, як покотилася через лице

прозора горюнина слюзи. Зсунув на лоба закінчений картуз, чогось почав похитатися у кишенях, немов шукав дрібних грошей на цигарки. А потім махнув скарлюченою рукою і підлізав:

— А щоб ви тими актами собі хлів укрили...

І пішов під будинок механізаторів.

Два дні не показувався з хати. А на третій вечір покликав Деметрія:

— Давай іще рейки. Хоч тобі приритуку вікна. Є саме час.

І залопотіла знову в хліві стружка, задеренчав верстат. А коли над селом усідалася тиша, Терешко патискав на онікач.

Виходив на вулицю і прислухався до гуління моторів, що озивалися далеко в степу. Разом з темною вечірньою прохолодою старий механізатор уловлював теркий присмак поліну і теплий подих живності ниви. До пошесті ноги падала тінь від розкішного клена, але Терешко бачив зовсім інше. В його погляді — золота хвиля, з бункера спускалась у кузов грузівка пшениця, задухм'янілося стигле зерно, перемішане з їдким духом протертої комашини. Зиялися тонкі пахощі материнки. А за селом — гуління моторів. Промінь ліхтаря простромив плетиво кленового віття і впав за греблю. Мабуть, Ігор звернувся на другі гоші...

Зачинив хвіртку. Оглянувся на ганок і пошкандибав за садок. Звідти вже й степня покотилася. І темний маяк стілого комбайна випірював поміж колосів соломю. Не йшов Те-

З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА

ТЕРЕШКОВІ ОБЖИЖКИ

решко, а він, наче дзвонив на пожежу почув. Шлех зморкнув, ноги потерпів. А він біжить.

— Що там Ігоре? — ледве дихаючи, зупинився біля комбайна.

— Щось із полотном... Заїло... І нолі...

— Ліну, чекай-не-е... Я подивлюсь...

Терешко орудував то одним, то другим ключем, щось підключував молотком. А його колишній помічник перед ним, як перед судом:

— Спочатку все йшло, мов по воді лопатю.

А тут раптом ошей клин. Висока вилася пшениця, вилягла. І ніяк не бере. А механік біля Грімара крутиться з лещаткою, щоб мати свого маяка на весь район...

Терешко протирає ножи соломою, налягає на хедер:

— Ти не поспішай. Дитино... Ми зараз із гоною знайдемо ту іскру... Бо це і не механікове дооро, і не бригадирове. Воно ні в які акти не вміститься... О, тепер — крапка. По-Іхмані...

Терешко сів за штурвал. І знову схилених стесах пшениці горюнулося світло ліхтаря. Комбайн рушив.

Тільки як підрулював газівку, комбайнер чомусь вимикав світло і стисло казав Ігореві:

— Давай висипай. А я подивлюсь до мотил...

І коли знову були сам на сам, Терешко ремішував:

— Ет, актови їхні душі! Яким я мав злодійську натуру, то не відарми напивав би гороку для поросят, а прямо зараз завернув би комбайном до обійсти. Раз — і бункер мій. Молотил би сою, не думаючи про призу, був би в середняках... Іну, та це між нами... Ти відпочинь, а я ще один кру...

Не сходячи з містка, аж поки колосся не мокріло від роси. Тоді передав Ігореві штурвал, щоб наступного вечора знову з'явитися у степу. Після першого дощу оі у поле оподні — може, де вечора пошестіть зрости якийсь укіс. І тоді вже й без дозволу бригадира аж до обжинки не залишав комбайна.

Тільки пішуть усе на Ігоря. Я ж так — щоб підсоби́ти, бо, може, якась аварія.

КОЛИ за селом пролігала перша сорозна, А засумував Терешко: «Тепер Ігор готує свій комбайн на соняшники. То хай уже сам...»

Та раптом у полудень біля воріт загурчала «Волга».

— Віжи-но, Ганно, либонь, наш приїхав на таксі. — гукає дружині.

А з порога голос голови колгоспу:

— Боже помогай нам, Терентію Архиповичу! Простиг руку. З очей — приязнь.

— То збирайтеся з нами. Не можемо обжинки починати без вас.

Із Терешкових рук анлав рубанок. Погляд кудись на веранду звертає. Хоч бери та й плач: думав, що голова теж з актом тим згодився, а він, виходить, знає про ті мої жінчані ноші.

— Спасибі. Але я ні... Хай Ігор звітує...

— Не вийде. Акт складено на вас — щоб руки ваші увічнити.

Вже в машині Терешко вгамувався. Згадав про сина:

— От приїхав би та написав не про наші проценти, а про Ігоря... Але ж у них дорогий транспорт. То я й кажу своїй Ганні: треба допомогти, щоб мав свою...

...Вітаючи механізаторів, голова колгоспу першим назвав ім'я Терешка, пропросив пробачення за той несправедливий акт. Підійшов до старого комбайнера, поклав на його опущені плечі колосковий віник і простяг руку, на якій висилкував золотий ключик:

— Од «Москвичка». Щоб у вас ноги не боліли, Терентію Архиповичу. Колгосп дарує за недрітні походи, за рекорди п'яти років.

На майдані, що поминав людьми біля будинку механізаторів, тихо вкочувалися блакитні «Жигулі». В машині сиділи тільки один воїд.

— Олександр — аж стрепенувся Лужняк. — Йі-бо, приїхав на своїй. Я ж думав йому відлітати... От халамидник, такий перестрибнув батька!...

...А на буфері «Жигулі» вилізли табличка з написом «КДГ». Значить, машина державна. Але Терешко не бачив тих знаків. Він біг до сина зашпортуючись своєю покаліченою ногою.

— О, ти, либонь, з апаратом. Фотографуй мого Ігоря... Разом з головою колгоспу... Бо у нас така окаяня...

Михайло ШЕВЧУК.

Ваша газета, Ваш журнал — Ваші друзі

Щодня, повернувшись із роботи, кожен із нас бере в руки свій номер газети чи журналу і дізнається, що нового відбулося у світі, як там справи в космосі, яких успіхів досягли трудівники міста і села, про спортивні новини, про події зарубіжжя...

Та хіба можна перелічити все, про що йдеться на сторінках періодичних видань? Теми, що висвітлюються в них — нехай то буде союзна, республіканська, обласна, міська районна чи районна видання, — дуже різноманітні, цікаві, охоплюють широке коло питань нашої радянської дійсності.

Преса стала для нас надійним, добрим і розумним порадником у житті й роботі. Вона допомагає краще оволодіти передовим досвідом, учить нас знаходити і глибоко усвідомлювати своє місце у всенародній боротьбі за втілення в життя накреслених з'їзду партії.

Радянська преса з честю виконує ленінську вказівку про свою організаторську й мобілізаторську роль на всіх етапах розвитку нашої багатонаціональної Вітчизни. На чолі зі своїм прапорцем — газетою «Правда» — вона є надійним колективним пропагандистом ідеї партії, агітатором і організатором, могутнім засобом комуністичного виховання мас. В СРСР преса служить народом, є його широкою трибуною.

До цього додамо ще: преса вбачає свою головну роль у тому, щоб навчити людей краще розуміти, яке прекрасне наше життя.

Про авторитет преси свідчать неспинні апарати її тиражів. Скажімо, якщо перший номер ленінської «Правди» в 1912 році вийшов тиражем 60 тисяч примірників, то в січні нинішнього року тираж її становив 10,6 мільйона. Тираж газети «Известия» на цей же час становив 7,9, а газети «Труд» — 8,5 мільйона примірників. Збільшились тиражі й інших газет і журналів, значно поліпшилось поліграфічне оформлення видань. Зв'язків багато зробили і роблять для того, щоб періодичні видання якомога швидше доходили до читача.

Нині в СРСР видається близько 40 мільярдів примірників газет і журналів.

За останні роки завдяки постійній турботі партії та уряду змінилась поліграфічна база нашої преси. Нині центральні газети друкуються з матриць у 46 містах країни, а в 21 — передаються по фототелеграфу.

За останні роки, — експонує у Звітній доповіді XXV з'їзду партії Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв, — зросли тиражі радянської преси, збільшилась кількість нових видань. Створено понад 400 нових газет, 113 журналів. За останніми передплатами, в середньому на сім'ю у нас зараз припадає більше чотирьох періодичних видань. Це — високий показник.

Це зростання видно й на прикладі нашої області. Тільки по передплаті трудівники Кіровоградщини одержують 1 658 572 примірники газет і журналів. Понад 73 тисячі примірників, не рахуючи зарубіжних видань, реалізується через мережу газетно-журнальних кіосків «Союздруку».

Минулу передплатну кампанію особливо добре провели Кіровоградське, Олександрійське і Світловодське агентства «Союздруку», Гайворонське, Голіванівське, Кіровоградське, Маловисківське, Компаніївське, Новоукраїнське, Вільшанське районні відділення.

Сергій Миронович Котик, комуніст, уже десять років очолює раду по пропаганді видань на Кіровоградському заводі радіовиробів. На підприємстві розповсюдження видань завжди проходить успішно, всю передплатну документацію оформляють акуратно, чітко. Не так давно за сумління С. М. Котика редколегія журналу «Під прапором ленінізму» нагородила Грамотою і цінним подарунком.

Добра слава йде в колективі ремонтного заводу «Укрспільгосптехніки» про завідуючу пунктом передплати Валентину Пантелівну Жутину.

Їх багато, певно, тисяч громадських розповсюджувачів газет і журналів, які, крім своєї основної роботи, виконують партійне доручення, дають, щоб періодичні видання надходили в кожен трудовий колектив, щоб їх отримували всі.

Першого вересня повсюдно почалась передплата газет і журналів на 1977 рік, другий рік десятиліття.

Для виконання цієї відповідальної роботи, за даними обласного агентства «Союздруку», створено понад три з половиною тисячі пунктів приймання передплати, близько 500 рад по пропаганді і розповсюдженню преси. З числа комуністів, комсомольців, профспілкового активу і спеціалістів виділено близько десяти тисяч громадських активістів. Працівники пошти, «Союздруку» мають працювати з ними в тісному контакті, вчасно і правильно вчити їх, контролювати їхню роботу, допомагати їм.

Практика попередніх років показує, що подекуди порушують правила розповсюдження періодики. Журнали, на які тиражі обмежені, передплачують без урахування лімітів. У результаті передплата, оформлена понад виділені тиражі, не виконується. А це викликає скарги.

Іноді лімітовані видання передплачують для службових потреб за рахунок державних і громадських коштів. Тому Міністерство зв'язу СРСР роз'яснює, що передплата для службових потреб на всі лімітовані видання, а також на сатиричні, літературно-художні видання, журнал мол. спортивні видання, програми телебачення і радіомовлення можна оформлювати лише у випадках виняткової необхідності.

Проведення передплати газет і журналів на 1977 рік — дуже відповідальна масово-політична кампанія. Важливо, щоб товариші, яким доручено цю роботу, поставились до неї з душею. Треба дійти до кожного читача, допомогти йому вибрати саме ті газети чи журнали, котрі стануть для нього добрим друзями і порадниками в роботі й житті.

В. САРЖЕВСЬКИЙ,
громадський розповсюджувач преси,
м. Кіровоград.

Вчора в Кіровограді, на помості дитячо-юнацької спортивної школи обласного спорткомітету, почалися VI Всесоюзні юнацькі змагання з окремих видів гімнастичного багатоборства, на яких розігрується Кубок СРСР серед молоді віком до 18 років. Наш кореспондент узяв кілька інтерв'ю у гостей Кіровограда, що прибули на ці змагання.

— Юрію Євlampіювичу! Присутність вас та інших видатних у минулому гімнастів, науковців на цих змаганнях підкреслює їх неабияку значущість. Яка ж роль відводиться розіграшу Кубка країни серед молоді?

Ю. Є. Тітов — президент Міжнародної федерації спортивної гімнастики, начальник відділу гімнастики Всесоюзного спорткомітету, заслужений майстер спорту, багаторазовий чемпіон Європи, світу, Олімпійських ігор:

— Наші гімнасти добре виступили на Олімпійських іграх у Монреалі, внесли великий вклад у загальну перемогу радянських спортсменів. Однак не все було зроблено на бажаному рівні. Можна сказати хоча б про те, що ми не виграли командної першості серед чоловіків.

Говорячи про нинішні змагання, слід урахувати також ту обставину, що частина гімнастів, які виступали за збірну країни в Монреалі, не вийде на поміст через чотири роки. Потрібне повноцінне поповнення.

Змагання такого рангу, що проходять зараз у Кіровограді, перші після XXI Олімпійських ігор. У них беруть участь найсильніші дівчата і юнаки країни. Звідси, з Кіровограда, стартують майбутні олімпійці, це перший огляд резервів великої гімнастики найближчого майбутнього.

Цим і пояснюється присутність тут провідних спеціалістів, тренерів, науковців країни. Вони повинні уважно приглянутись до кожного учасника, оцінити його здібності і можливості, врахувати помилки, виробити завдання для кандидатів у майбутню збірну країни. Я певний, що в складі тих, хто виступатиме на Олімпійських іграх у Москві 1980 року, буде 50 процентів, а то й більше учасників нинішніх змагань.

Спортивна гімнастика швидко прогресує, ускладнюється комбінації, підвищується рівень, оригінальність, віртуозність. Чи бачите ви тут межі людських можливостей?

— Звичайно, об'єктивно межа є. Але уявити, намалювати її дуже важко. Пошлемось на такий приклад. У свій час сальто вважалося найскладнішим елементом. Потім гімнасти стали робити подвійне сальто, а нині мова вже йде про потрійне сальто з піруетом.

Модернізація приладів, нові тренажери, спеціальні пристосування, вдосконалення методики тренувань відкривають майже безмежні можливості для творчості. І те, що сьогодні здавалося неможливим, через деякий час ставатиме звичайним, а ще пізніше — застарілим.

Гімнастика й надалі йтиме по шляху так званої складності. Ускладнюватимуться композиції, зростатиме пошук нових переходів з однієї вправи в іншу, збільшуватиметься кількість керованих вправ

П. Г. АСТАХОВ.

Ю. Є. ТІТОВ.

за одиницю простору та часу. Так що повоювати межі можливостей немає підстав. Гімнастика й надалі чаруватиме людей своєю багатогранністю, атлетизмом і складністю, своєю динамізмом і в той же час граціозністю, пластичністю, красою.

— Поліно Григорівно! Багато кіровоградців пам'ятають вас як учасницю змагань на першість України, що проходили в 1957 році в Кіровограді. І ось ви знову в нашому місті, вже як заступник головного судді нинішніх Всесоюзних змагань. Як порівняння виникають у вас у зв'язку з цим?

П. Г. Астахова — старший тренер збірної жіночої команди України, заслужений майстер спорту, неодноразова чемпіонка Європи, світу, Олімпійських ігор:

— Зміни різкі, вони крокують поруч розвитку гімнастики. Хіба можна порівняти спортивну базу для навчально-тренувальних занять і проведення змагань того періоду із сьогоденним комплексом? Новий гімнастичний поміст, тренувальний зал у ДЮСШ обласного спорткомітету — чудові споруди, яких ще мало в країні. Це сприятиме зростанню гімнастики не тільки в Кіровограді, а й у республіці. Нам дуже приємно, що Федерація спортивної гімнастики Всесоюзного спорткомітету вибрала для проведення таких відповідальних і великих змагань українське місто Кіровоград. А це стало можливим зав-

дяки створенню спортивної бази, що відповідає сучасним вимогам.

— Чого ви чекаєте від юних гімнасток України на цих змаганнях?

— Дуже хочеться, щоб наші дівчата виступили добре, потрапили в олімпійський резерв. Покладаємо надії на Марію Чернову з Львова, яка зайняла друге місце на минулій Всесоюзній спартакіаді школярів, Наталю Карамушко з Харкова та інших. Бажаємо успіху й вашим учасницям змагань Ларисі Прокудіній, Людмилі Івановій. Перспективними в Кіровограді є зовсім ще юна Таня Цибульська і деякі інші дівчата. З часом кількість і майстерність таких спортсменок, безумовно, зростатимуть.

А взагалі при наявності доброї спортивної бази, таких досвідчених тренерів і педагогів, як М. Й. Гасман, Ю. Ю. Толчинський, О. Л. Яро-винський, Т. М. Довженко та інші, слід чекати, що Кіровоградщина стане однією з провідних гімнастичних областей республіки.

— Чи відомо вам про нові елементи і комбінації, що будуть показані учасницями змагань?

— До початку самих змагань гімнасти стараються не афішувати їх, щоб вразити і суддів, і суперників новиною та оригінальністю вправ і комбінацій. Немає сумніву, що ми побачимо найсучасніші елементи і комбінації, сподіваюся, що серед них будуть і такі, що виконуються вперше. Тому ми чекаємо сюрпризів. А ключ до успіху вже є.

НА ПОМОСТІ — ЮНІ

У Будинку фізкультури спортивного клубу «Зірка» протягом трьох днів проходять особисто-командні першість Центральної ради товариства «Авангард» а паражої атлетики серед юніорів 1954—1956 років народження. На помості свої здібності демонстрували понад шістьдесят спортсменів з 15 областей республіки. Особливо підзначились середіполагівники, серед яких був і наш земляк майстер спорту Олександр Рагозин. У сумі двоборства він

підняв штангу вагою 280 кілограмів. Це був четвертий результат. А переміг у ній взаї майстер спорту з Івано-Франківська Василь Самборський. Його сума — 302,5 кілограмів. Чемпіонські титули у своїх вагових категоріях завоювали кандидат у майстри спорту Броніслав Рюмкін із Запоріжжя, Івано-Франківці Микола Чабан, Ігор Степан, дніпропетровець Сергій Содолюк, полтавчанин Леонід Кузьмін, киянин Олександр Кушнір, майстер спорту з Хмельницька Микола Горпилюк.

У командному заліку перемогу здобув колектив донецького району. Друге місце посіли атлети Івано-Франківська, третє — Запорізької області. Кіровоградські штангісти зайняли лише дванадцяті сходинку.

Т. ПОТАПЧУК.

«РАДИСТ» — «ПОРТОВИК» — 1:0

Наближається до кінця друге коло зональної першості України з футболу серед колективів фізкультури. Черговий матч «Радист» Кіровоградського заводу радіоапаратури провів на стадіоні «Піонер» обласного центру. Його суперником був «Портовик» з Ізюмського району, що на Одещині.

Перша зустріч між командами закінчилась з мінімальним результатом — 1:0 на користь ізюмців. Тож заводський спортсмен намагався узяти реванш. Із перших хвилин поєдинку почали штурм воріт

гостей. У середині першого тайму одні з багатьох колективів красивим ударом забиває Василь Каніус. На перерву команди пішли, ведучи рахунок 1:0 на користь «Радиста».

Друга половина матчу проходила з нерівним успіхом. Але змінили результат. Не вдалося жодному колективу. «Радист» до свого першого забиває ще два очки і веде 3:0.

У наступному турі, що відбудеться 25 вересня, кіровоградці гратимуть у Ялті місцевим «Будинельником».

В. ШАБАЛІН.

ПОГОДА

Вдень 23 вересня по області і місту передбачається мінлива хмарність, без опадів. Вітер східний 5—9 метрів на секунду. Температура повітря 12—17, по місту 14—16 градусів тепла.

За даними Українського бюро погоди 24 і 25 вересня — мінлива хмарність, 25 вересня — місцями невеликий дощ. Вітер східний 3—7 метрів на секунду. Температура повітря: вночі 2—7 градусів тепла, на поверхні ґрунту заморозки, вдень 24 вересня 14—19 градусів, 25 вересня 16—21 градус.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.